

prima instanță - (Judecătoria Rîșcani mun. Chișinău) N. Arabadji
instanța de apel - (Curtea de Apel Chișinău) N. Budăi, V. Efros, I. Muruianu

ÎNCHEIERE

22 februarie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al
Curții Supreme de Justiție

în componență:
Președintele completului,
judecători

Galina Stratulat
Sveatoslav Moldovan
Dumitru Mardari

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către întreprinderea mixtă compania de asigurări „Grawe Carat Asigurări” societatea pe acțiuni,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Țurcan Valentina împotriva întreprinderii mixte compania de asigurări „Grawe Carat Asigurări” societatea pe acțiuni, intervenient accesoriu Potehonin Pavel privind încasarea despăgubirii de asigurare,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 06 octombrie 2016, prin care s-a respins apelul declarat de întreprinderea mixtă compania de asigurări „Grawe Carat Asigurări” societatea pe acțiuni și s-a menținut hotărârea judecătoreiei Rîșcani mun. Chișinău din 18 februarie 2016,

c o n s t a t ă :

La 16 octombrie 2013, Țurcan Valentina, s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva întreprinderii mixte compania de asigurări „Grawe Carat Asigurări” societatea pe acțiuni, intervenient accesoriu Potehonin Pavel Nicolae, prin care a solicitat încasarea din sumei de 18959,33 lei restanța despăgubirii de asigurare, a penalității în valoare de 1% din suma de despăgubire și dobânda de întârziere pentru fiecare zi de întârziere și a cheltuielilor de judecată.

Ulterior, concretizând-și cerințele, Țurcan Valentina, a solicitat încasarea din contul întreprinderii mixte compania de asigurări „Grawe Carat Asigurări” societatea pe acțiuni în beneficiul Valentinei Țurcan suma restanței la despăgubirea de asigurare în mărime de 18191 lei, dobânda de întârziere în mărime de 7162,78 lei și a cheltuielilor de judecată, în total solicitând suma de 31226,78 lei.

În motivarea cererii de chemare în judecată Țurcan Valentina a reiterat că, la 18 martie 2013 în jurul orelor 18:30 min în mun. Chișinău, str. Varnița 16, a avut loc accidentul rutier cu implicarea automobilului de model VW cu numărul de înmatriculare CR SV 555 condus de către Potehonin Pavel și automobilul Šcoda

Octavia cu numărul de înmatriculare CPL 925, la volanul căruia se afla soțul reclamantei, Țurcan Ion.

Vinovat de comiterea accidentului a fost recunoscut Potehonin Pavel, care deținea poliță de asigurare obligatorie de răspundere civilă auto eliberată de compania de asigurări „Grawe Carat Asigurări” societate pe acțiuni, la 22 noiembrie 2012, iar ca urmare a survenirii cazului asigurat.

Susține că la cererea depusă de persoana păgubită compania de asigurări „Grawe Carat Asigurări” societate pe acțiuni a deschis dosarul de daună, având ca temei contractul de asigurare obligatorie de răspundere civilă încheiat cu asiguratul Șveț Valeriu.

Evaluarea prejudiciului pricinuit autovehiculului Šcoda Octavia cu numărul de înmatriculare CPL 925 a fost estimat de către experții companiei de asigurări, potrivit Actului de evaluare la suma de 40233 lei, ceea ce nu constituie valoarea pagubei real suportate de către Țurcan Valentina și în opinia sa, contravine prevederilor art.23 alin.2 al Legii nr.414 din 22.12.2006 cu privire la asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru pagube produse de autovehicule.

Invocă reclamanta că dânsa și-a exprimat dezacordul față de cuantumul despăgubirii de asigurare stabilit de către compania de asigurări, fiind disproporțional întinderii reale a prejudiciului material cauzat mijlocului de transport, înaintând companiei o cerere în acest sens, la baza căreia au stat rezultatele Raportului de constatare tehnico-științifică nr.4205 din 18 iulie 2013 întocmit de Centrul tehnico-criminalistic și expertize judiciare al Inspectoratului General al Poliției, potrivit căruia prejudiciul material real cauzat autovehiculului Šcoda Octavia cu numărul de înmatriculare CPL 925 constituie 58791 lei.

Astfel, făcând referire la prevederile art.23 alin.6¹ și art.28 alin.3 al Legii nr.414 din 22 decembrie 2006 cu privire la asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru pagube produse de autovehicule, indică Țurcan Valentina că, asigurătorul a efectuat transferul despăgubirii de asigurare numai la 29 august 2013 în mărime de 3983,67 lei, fiind un cuantum mai redus decât prejudiciul evaluat inițial de compania de asigurări, iar la 28 august 2013, Țurcan Valentina, având intenția de a soluționa litigiul pe cale amiabilă, a expediat la adresa companiei de asigurări reclamația cu privire la achitarea integrală a despăgubirii de asigurare în cuantum de 58791 lei, însă pînă în prezent aceasta a rămas fără răspuns.

Prin hotărîrea judecătorei Rîșcani mun.Chișinău din 18 februarie 2016, a fost admisă acțiunea înaintată de către Țurcan Valentina.

S-a încasat din contul întreprinderii mixte compania de asigurări „Grawe Carat Asigurări” societatea pe acțiuni în beneficiul Valentinei Țurcan suma de 18919,00 lei cu titlu de despăgubire de asigurare, suma de 7162,78 lei cu titlu de dobîndă de întîrziere și 4930,00 lei cu titlu de cheltuieli de judecată, în total suma de 31011,78 lei.

Invocând ilegalitatea hotărîrii instanței de fond, la 23 februarie 2016 întreprinderea mixtă compania de asigurări „Grawe Carat Asigurări” societatea pe acțiuni a depus apel, solicitând admiterea apelului, casarea hotărîrii judecătorei Rîșcani mun. Chișinău din 18 februarie 2016 și emiterea unei decizii de respingere a cererii de chemare în judecată, ca neîntemeiată.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 06 octombrie 2016 s-a respins apelul declarat de întreprinderea mixtă compania de asigurări „Grawe Carat Asigurări”

societatea pe acțiuni și s-a menținut hotărârea judecătoreiei Rîșcani mun. Chișinău din 18 februarie 2016.

La 29 decembrie 2016 întreprinderea mixtă compania de asigurări „Grawe Carat Asigurări” societatea pe acțiuni a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 06 octombrie 2016 și a hotărârii judecătoreiei Rîșcani mun. Chișinău din 18 februarie 2016, solicitând admiterea recursului, casarea hotărârilor instanțelor ierarhic inferioare și emiterea unei decizii de respingere a pretențiilor înaintate de Țurcan Valentina.

În motivarea recursului a invocat că, nu este de acord cu soluția instanțelor investite cu judecarea fondului, sunt contrare prevederilor legale fiind adoptate cu interpretarea eronată a circumstanțelor de drept și de fapt, contravine probelor anexate la materialele dosarului.

Susține că compania de asigurare „Grawe Carat asigurări” societate pe acțiuni a achitat despăgubirea de asigurare în termen, iar pretinsa diferența a despăgubirii de asigurare solicitată de Țurcan Valentina nu poate fi văzută ca mijloace financiare străine pe care compania de asigurări le folosește.

Consideră că la adoptarea soluției, atât instanța de apel cât și instanța de fond au admis erori, care au dus la încălcarea dreptului la proprietate a companiei de asigurare Grawe Carat asigurări” societate pe acțiuni.

Indică că, concluziile raportului de expertiză nu reprezintă cuantumul prejudiciului efectiv, impertinența raportului de expertiză constituie includerea nejustificată a adausurilor comerciale, cheltuielilor de transport, taxelor de import a pieselor, însă piesele înlocuite sunt pe piața autohtonă și au fost achitate taxele aferente, coeficientul fiind inclus în preț.

Instanțele investite cu judecarea fondului au efectuat analiza conținutului raportului de expertiză judiciară și au argumentat de ce acesta este unul teoretic și conține confienți care majorează artificial suma prejudiciului efectiv suportat în urma accidentului rutier.

În opinia recurentul concluziile instanței de apel sunt inadmisibile și contravin prevederilor art. 158 alin.6) din Codul de procedură civilă, iar raportul de expertiză prezentat de reclamant nu este obligatoriu pentru instanța de judecată și se apreciază conform art. 130 din Codul de procedură civilă.

Menționează recurentul că instanța de apel nu a dat o apreciere legală și nici nu s-a expus asupra faptelor, nu a constatat și elucidat corect circumstanțele importante pentru soluționarea pricinii.

Recurentul și-a întemeiat pretențiile invocate în recurs prin prisma prevederilor art. 432, alin. (2), lit. a) și b) Codul de procedură civilă, care statuează expres că se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Cu referire la termenul de depunere a recursului, instanța de recurs menționează că Curtea de Apel Chișinău a adoptat decizia la 06 octombrie 2016.

Potrivit scrisorii de comunicare, instanța de apel a expediat decizia motivată participanților la proces, la 24 octombrie 2016, iar la materialele cauzei lipsește dovada recepționării acesteia de către părți.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Cererea de recurs a fost depusă la 29 decembrie 2016, respectiv recursul se consideră depus în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinînd temeiurile recursului completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de

acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acest este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de către întreprinderea mixtă compania de asigurări „Grawe Carat Asigurări” societatea pe acțiuni nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de întreprinderea mixtă compania de asigurări „Grawe Carat Asigurări” societatea pe acțiuni, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,

Galina Stratulat

judecători

Sveatoslav Moldovan

Dumitru Mardari